

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

2. září 2015(*)

„řízení o předběžné otázce – Daňové právní předpisy – Svoboda usazování – Směrnice 90/435/EHS – Článek 4 odst. 2 – Přeshraniční rozdělování dividend – Korporační daň – Zdanění skupin společností (francouzská ‚daňová integrace‘) – Osvobození dividend vyplacených dceřinými společnostmi, které jsou součástí integrované daňové skupiny – Podmínka bydliště – Dividendy vyplácené nerezidentními dceřinými společnostmi – Neodpočitatelné výdaje a náklady vztahující se k držbě podílu“

Ve věci C-386/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím cour administrative d'appel de Versailles (Francie) ze dne 29. července 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 13. srpna 2014, v řízení

Groupe Steria SCA

proti

Ministère des Finances et des Comptes publics,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, K. Lenaerts (zpravodaj), místopředseda Soudního dvora, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev a C. Lycourgos, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. května 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Groupe Steria SCA R. Schneiderem, avocat,
- za francouzskou vládu J.-S. Pilczerem a D. Colasem, jako zmocněnci,
- za německou vládu T. Henzem, J. Möllerem a K. Petersen, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu M. de Ree a M. Bulterman, jako zmocněnkyni,
- za vládu Spojeného království J. Kraehling, jako zmocněnkyni, ve spolupráci se S. Ford, barrister,
- za Evropskou komisi J.-F. Brakelandem a W. Roelsem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 11. června 2015,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 49 SFEU.

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností Groupe Steria SCA a ministère des Finances et des Comptes publics ve věci rozhodnutí, kterým ministère des Finances et des Comptes publics odmítlo vrátit uvedené společnosti část korporátní daně a doplatek k této dani, která byla uhrazena v rámci ukončených zdaňovacích období v letech 2005 až 2008 a odpovídá zdaňní podílu výdajů a nákladů, který byl opětovně zahrnut do jejich výsledků na základě dividend získaných od jejich dceřiných společností usazených v jiných členských státech než ve Francii.

Právní rámec

Unijní právo

3 Směrnice Rady 90/435/EHS ze dne 23. července 1990 o společném systému zdaňní mateřských a dceřiných společností z různých členských států (Úř. věst. L 225, s. 6; Zvl. vyd. 09/01, s. 147), ve znění směrnice Rady 2003/123/ES ze dne 22. prosince 2003 (Úř. věst. L 7, s. 41; Zvl. vyd. 09/02, s. 3), která platila v období, jehož se týká spor v původním řízení, v článku 4 stanovila:

„1. Obdrží-li mateřská společnost nebo její stálá provozovna z důvodu svého podílu na dceřiné společnosti zisky rozdělené jinak než při likvidaci dceřiné společnosti, stát mateřské společnosti a stát její stálé provozovny

– upustí od zdaňní těchto zisků, nebo

– zdaní tyto zisky, pokud umožní mateřské společnosti a její stálé provozovně odejít od daně příslušnou část korporátní daně, která se vztahuje k těmto ziskům a kterou uhradila dceřiná společnost nebo její dceřiná společnost, až do výše příslušné daně [...].“

[...]

2. Každý členský stát si nicméně ponechá možnost stanovit, že náklady vztahující se k držbě podílu na dceřiné společnosti a ztráty vyplývající z rozdělování jejich zisků nelze odejít od zdanitelných příjmů mateřské společnosti. Jsou-li v takovém případě výdaje na řízení vztahující se k podílu pevně stanoveny paušální sazbou, nesmí stanovená částka přesáhnout 5 % ze zisku rozdělovaného dceřinou společností.“

4 Směrnice 90/435 byla zrušena článkem 9 směrnice Rady 2011/96/EU ze dne 30. listopadu 2011 o společném systému zdaňní mateřských a dceřiných společností z různých členských států (Úř. věst. L 345, s. 8).

Francouzské právo

5 Článek 145 odst. 1 code général des impôts (obecný daňový zákoník, dále jen „CGI“) stanoví, že daňový režim mateřských společností lze uplatnit zejména na společnosti podléhající běžné sazbě korporátní daně, které drží podíly představující nejméně 5 % kapitálu vydávající společnosti.

6 Pokud jde o výnosy z podílů, § 216 CGI stanoví:

„I. Iste výnosy z majetkového podílu, které umožňují použití režimu mateřských společností a jež jsou uvedeny v § 145, které byly obdrženy v průběhu hospodářského roku mateřskou společností, mohou být odečteny od celkového istého zisku této mateřské společnosti, po odečtení podílu výdajů a nákladů.

Podíl výdajů a nákladů uvedený v prvním pododstavci je stanoven jednotně ve výši 5 % celkového výnosu z majetkového podílu, včetně částky, která je předmětem daňového zápočtu. Tento podíl nicméně nemůže za jednotlivé zdaňovací období překročit celkovou částku výdajů a nákladů jakékoliv povahy vynaložených zúčastňovanou společností v průběhu téhož období.“

7 Pokud jde o režim daňové skupiny, § 223 A CGI stanoví:

„Společnost může být jediným plátcem korporátní daně vztahující se k hospodářskému výsledku celé skupiny tvořené jí samou a společnostmi, ve kterých drží alespoň 95 % podíl na kapitálu, nepřetržitě po dobu zdaňovacího období, přímo či nepřímou prostřednictvím společností skupiny [...]

[...]

Členy skupiny mohou být pouze společnosti, které poskytly svůj souhlas a jejichž hospodářské výsledky podléhají korporátní dani za podmínek stanovených obecnými právními předpisy [...]

8 § 223 B CGI stanoví:

„Celkový hospodářský výsledek je stanoven mateřskou společností jako algebraický součet výsledků všech společností skupiny, stanovených za podmínek vyplývajících z obecných právních předpisů [...]

Pokud jde o stanovení výsledků zdaňovacích období započatých před 1. lednem 1993, nebo ukončených po 31. prosinci 1998, celkový hospodářský výsledek se sníží o podíl výdajů a nákladů, které jedna společnost dané skupiny zahrнула do svých hospodářských výsledků z důvodu svého podílu v jiné společnosti dané skupiny [...]

[...]

Spor v převodním řízení a předěžná otázka

9 Žalobkyně v převodním řízení je mateřskou společností integrované daňové skupiny ve smyslu § 223 A CGI. Společnost Steria, která je členem této skupiny, sama vlastní větší než 95% podíly v dceřiných společnostech usazených ve Francii i v jiných členských státech. Dividendy, které společnost Steria obdržela od svých dceřiných společností usazených v jiných členských státech, byly podle § 216 CGI odečteny od jejího celkového istého zisku kromě podílu výdajů a nákladů, který je stanoven paušálně ve výši 5 % isté částky obdržovaných dividend (dále jen „podíl výdajů a nákladů“) a představuje výdaje a náklady vynaložené mateřskou společností v souvislosti s jejím podílem v dceřiné společnosti, která rozdělila tyto dividendy.

10 Žalobkyně v převodním řízení na základě toho bez vyzvání odvedla korporátní daň a doplatky k této dani a poté požádala za období let 2005 až 2008 o vrácení části těchto částek daně odpovídající podílu výdajů a nákladů. Svou žádost odvodnila neslučitelností dotčené vnitrostátní právní úpravy s § 43 ES (nyní § 49 SFEU). Za tímto účelem poukázala na nerovné zacházení s dividendami obdržovanými mateřskou společností integrované daňové skupiny

v závislosti na tom, zda dividendy pocházejí od samotných společností, které jsou členy této integrované skupiny, což znamená, že tyto společnosti jsou usazeny ve Francii, anebo zda pocházejí z dceřiných společností usazených v jiných členských státech. Dividendy jsou totiž v plném rozsahu osvobozeny od korporátní daně pouze v prvním případě, a to z důvodu neutralizace opětovného zahrnutí podílu výdajů a nákladů do zisků mateřské společnosti podle článku 23 B CGI.

11 Vzhledem k tomu, že orgány daňové správy žádosti žalobkyně v povodním řízení nevyhověly, podala tato žalobu k tribunal administratif de Montreuil. Žalobkyně v povodním řízení podala poté, co byla tato žaloba zamítnuta rozsudkem ze dne 4. října 2012, proti tomuto rozhodnutí odvolání ke cour administrative d'appel de Versailles.

12 Předkládající soud připomíná, že Soudní dvůr ve svém rozsudku X Holding (C-337/08, EU:C:2010:89) rozhodl, že články 49 SFEU a 54 SFEU nebrání právní úpravě členského státu, jež umožňuje mateřské společnosti vytvořit jednu daňovou jednotku se svou rezidentní dceřinou společností, ale brání vytvoření takovéto jedné daňové jednotky s nerezidentní dceřinou společností, jestliže zisky této dceřiné společnosti nepodléhají daňovým zákonům tohoto členského státu. Podle předkládajícího soudu však uvedený rozsudek nepozkoumal otázku slučitelnosti všech výhod vyhrazených společnostem, které jsou členy integrované daňové skupiny, s unijním právem.

13 Za těchto podmínek se cour administrative d'appel de Versailles rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Má být článek 43 ES, nyní článek 49 SFEU, týkající se svobody usazování vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby právní předpisy upravující francouzský režim zdanění skupiny společností umožňovaly mateřské společnosti skupiny společností, aby neutralizovala opětovné zahrnutí podílu výdajů a nákladů stanoveného pevnou paušální sazbou 5 % z čistých částky pouze u těch dividend, které mateřská společnost obdržela od rezidentních společností zahrnutých do daňové skupiny společností, zatímco uvedené právní předpisy jí takové právo odpírají ohledně těch dividend, které jí vyplácejí její dceřiné společnosti se sídlem v jiném členském státě a které by objektivně přicházely v úvahu pro volbu zdanění skupiny společností, pokud by byly rezidenty?“

K předběžné otázce

14 Článek 49 SFEU ukládá odstranění omezení svobody usazování. Proto, i když podle svého znění směřují ustanovení Smlouvy o FEU týkající se svobody usazování k zajištění práva na tuzemské zacházení v hostitelském členském státě, brání rovněž tomu, aby členský stát povodu bránil některému ze svých státních příslušníků nebo společnosti založené podle jeho právní úpravy v usazení v jiném členském státě (rozsudek X, C-686/13, EU:C:2015:375, bod 27 a citovaná judikatura).

15 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že svoboda usazování je narušena, pokud podle právní úpravy členského státu rezidentní společnost, která má dceřinou společnost nebo stálou provozovnu v jiném členském státě, podléhá znevýhodňujícímu rozdílnému daňovému zacházení ve srovnání s rezidentní společností, která má stálou provozovnu nebo dceřinou společnost v prvním členském státě (viz rozsudek Nordea Bank Danmark, C-48/13, EU:C:2014:2087, bod 19 a citovaná judikatura).

16 Podle právní úpravy dotčené ve věci v povodním řízení jsou dividendy, které byly obdrženy rezidentní mateřskou společností od dceřiné společnosti, ať už je rezidentem či nerezidentem, odečteny od čistého zisku mateřské společnosti vyjma podílu výdajů a nákladů. V případě výdajů

a náklad? vztahujících se k držb? podílu, v souvislosti s nímž byly vydány dividendy osvobozené od dan?, se totiž má za to, že je nelze ode?íst od p?íjm? mate?ské spole?nosti.

17 Toto op?tovné zahrnutí podílu výdaj? a náklad? do zisku mate?ské spole?nosti je ovšem podle ?látku 223 A CGI neutralizováno ve prosp?ch mate?ské spole?nosti, která je sou?ástí integrované da?ové skupiny, a to pouze v p?ípad? dividend vyplácených jejími dce?inými spole?nostmi, které pat?í do této skupiny.

18 Z právní úpravy ?lenského státu, jako je úprava dot?ená ve v?ci v p?vodním ?ízení, tak vyplývá, že dividendy obdržené rezidentní mate?skou spole?ností, která je sou?ástí integrované da?ové skupiny, a které byly vyplaceny jejími dce?inými spole?nostmi pat?ícími do téže da?ové skupiny, jsou v plném rozsahu ode?teny od ?istých p?íjm? této mate?ské spole?nosti, a tudíž zcela osvobozeny od korpora?ní dan? v tomto ?lenském stát?, zatímco dividendy, které uvedená mate?ská spole?nost obdrží od dce?iných spole?ností nep?íslušejících k této da?ové skupin? jsou ode této dan? osvobozeny pouze z?ástí, a to z d?vodu op?tovného zahrnutí podílu výdaj? a náklad? do p?íjm? téže mate?ské spole?nosti.

19 Avšak vzhledem k tomu, že podle takové právní úpravy mohou být sou?ástí integrované da?ové skupiny pouze rezidentní spole?nosti, je da?ová výhoda dot?ená ve v?ci v p?vodním ?ízení vyhrazena pouze dividendám tuzemského p?vodu.

20 Vylou?ení takovéto výhody pro mate?skou spole?nost, která vlastní dce?inou spole?nost usazenou v jiném ?lenském stát?, m?že ?init výkon svobody usazování touto mate?skou spole?ností mén? atraktivním tím, že tuto mate?skou spole?nost odrazuje od z?izování dce?iných spole?ností v jiných ?lenských státech.

21 Aby takové rozdílné zacházení bylo slu?itelné s ustanoveními Smlouvy týkajícími se svobody usazování, je t?eba, aby se týkalo situací, které nejsou objektivn? srovnatelné, anebo bylo od?vodn?no naléhavým d?vodem obecného zájmu (viz rozsudek X Holding, C?337/08, EU:C:2010:89, bod 20).

22 Okolnost, že dividendy obdržené mate?skou spole?ností, která je v plném rozsahu osvobozena od dan?, pocházejí z dce?iných spole?ností, které jsou sou?ástí integrované da?ové skupiny, k níž pat?í rovnž doty?ná mate?ská spole?nost, však nep?edstavuje objektivn? rozdílné situace mezi mate?skými spole?nostmi, které by mohly od?vodnit zjišt?né rozdílné zacházení (v tomto smyslu viz rozsudky Papillon, C?418/07, EU:C:2008:659, body 23 až 30; X Holding, C?337/08, EU:C:2010:89, body 21 až 24, a SCA Group Holding a další, C?39/13 až C?41/13, EU:C:2014:1758, body 29 až 31). Vzhledem k takové právní úprav?, jako je úprava dot?ená ve v?ci v p?vodním ?ízení, která stanoví plné da?ové osvobození obdržených dividend neutralizací op?tovného zahrnutí podílu výdaj? a náklad? do p?íjm? mate?ské spole?nosti, je totiž situace spole?ností zahrnutých do integrované da?ové skupiny srovnatelná se situací spole?ností, které do takové skupiny zahrnuty nejsou, nebo? mate?ská spole?nost nese v obou p?ípadech výdaje a náklady související s jejím podílem v její dce?iné spole?nosti a dále p?íjmy dosažené dce?inou spole?ností, v souvislosti s nimiž jsou vydány rozd?lované dividendy, mohou být v zásad? p?edm?tem ekonomického dvojího zdan?ní nebo ?et?zového zdan?ní (v tomto smyslu viz rozsudky Haribo Lakritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen, C?436/08 a C?437/08, EU:C:2011:61, bod 113, jakož i Santander Asset Management SGIIC a další, C?338/11 až C?347/11, EU:C:2012:286, bod 42).

23 Ješt? je t?eba p?ezkoumat otázku, zda takové rozdílné zacházení, o jaké se jedná ve v?ci v p?vodním ?ízení, je od?vodn?no naléhavým d?vodem obecného zájmu.

24 Francouzská vláda, nizozemská vláda a vláda Spojeného království tvrdí, že neutralizace

op?tovného zahrnutí podílu výdaj? a náklad? p?edstavuje nedílnou sou?ást režimu da?ové integrace, která je od?vodn?na nezbytností zachovat rozd?lení da?ových pravomocí mezi ?lenskými státy.

25 V tomto ohledu je t?eba poznamenat, že Soudní dv?r ve svém rozsudku X Holding (C?337/08, EU:C:2010:89, body 18 a 43) p?ipomn?l, že režim da?ové integrace zejména umož?uje konsolidovat na úrovni mate?ské spole?nosti zisky a ztráty spole?ností, které jsou sou?ástí da?ové jednotky, a zajistit, aby si transakce provedené uvnit? skupiny zachovaly da?ov? neutrální povahu, a poté rozhodl, že ustanovení Smlouvy týkající se svobody usazování nebrání právní úprav? ?lenského státu, jež umož?uje mate?ské spole?nosti vytvo?it jednu da?ovou jednotku se svou rezidentní dce?inou spole?ností, ale brání vytvo?ení takovéto jedné da?ové jednotky s nerezidentní dce?inou spole?ností, jestliže zisky této dce?iné spole?nosti nepodléhají da?ovým zákon?m tohoto ?lenského státu.

26 Podle Soudního dvora je totiž vylou?ení nerezidentních spole?ností z takového režimu od?vodn?no vzhledem k nutnosti zachovat vyvážené rozd?lení da?ové pravomoci mezi ?lenské státy. Jelikož se mate?ská spole?nost m?že sama libovoln? rozhodnout, že vytvo?í da?ovou jednotku se svou dce?inou spole?ností a z roku na rok ji op?t rozpustí, možnost zahrnout do jedné da?ové jednotky dce?inou spole?nost – nerezidenta by znamenala, že jí bude ponechána volba da?ového režimu použitelného na ztráty této dce?iné spole?nosti, jakož i volba místa, kde budou tyto ztráty zohledn?ny (rozsudek X Holding, C?337/08, EU:C:2010:89, body 31 až 33).

27 Z rozsudku X Holding (C?337/08, EU:C:2010:89) však nelze dovodit, že s ?lánkem 49 SFEU je slu?itelné jakékoli rozdílné zacházení se spole?nostmi pat?ícími do integrované da?ové skupiny na stran? jedné a spole?nostmi, které do takové skupiny nepat?í, na stran? druhé. V uvedeném rozsudku Soudní dv?r totiž zkoumal pouze podmínku usazení jakožto podmínku p?ístupu k režimu da?ové integrace a rozhodl, že tato podmínka byla od?vodn?na s p?ihlédnutím ke skute?nosti, že takový režim umož?uje p?evod ztrát uvnit? integrované da?ové skupiny.

28 Pokud jde o jiné da?ové výhody než o p?evod ztrát uvnit? integrované da?ové skupiny, je tudíž t?eba v souladu s tím, co uvedla generální advokátka v bod? 34 svého stanoviska, samostatn? posoudit otázku, zda ?lenský stát m?že tyto výhody vyhradit pouze spole?nostem, které jsou sou?ástí integrované da?ové skupiny, a proto je odep?ít v situacích s p?eshrani?ním prvkem.

29 Takové rozdílné zacházení, o jaké jde ve v?ci v p?vodním ?ízení, však nem?že být od?vodn?no nezbytností zachovat vyvážené rozd?lení zda?ovacích pravomocí mezi ?lenskými státy. Toto rozdílné zacházení se totiž týká pouze dividend p?ijímaných rezidentními mate?skými spole?nostmi, takže je dot?ena da?ová suverenita pouze jediného ?lenského státu (v tomto smyslu viz rozsudek Papillon, C?418/07, EU:C:2008:659, body 39 a 40).

30 Francouzská vláda, n?mecká vláda a vláda Spojeného království rovn?ž uvedly, že je nezbytné zachovat soudržnost da?ového systému dot?eného ve v?ci v p?vodním ?ízení.

31 K tomu, aby mohl obstát argument založený na takovém od?vodn?ní, je t?eba, aby byla prokázána existence p?ímé souvislosti mezi dot?eným da?ovým zvýhodn?ním a vyrovnáním tohoto zvýhodn?ní ur?itou da?ovou zát?ží, p?i?emž bezprost?ednost této souvislosti musí být posuzována vzhledem k cíli sledovanému dot?enou právní úpravou (rozsudek Bouanich, C?375/12, EU:C:2014:138, bod 69 a citovaná judikatura).

32 V tomto ohledu francouzská vláda tvrdila, že daňové zvýhodnění dotčené ve věci v povodním řízení odpovídá cíli postavení skupiny tvořené mateřskou společností a jejími dceřinými společnostmi naroveť s jediným podnikem s více provozovny.

33 To sice implikuje, že se nepřihlíží k podílu, který drží mateřská společnost stojící v řele integrované daňové skupiny na kapitálu svých dceřiných společností, což s sebou nese to, že z daňového hlediska se na různé operace prováděné v rámci skupiny pohlíží jako na neexistující operace. Soudní dvůr ovšem v rozsudku Papillon (C-418/07, EU:C:2008:659, bod 50) připustil, že v režimu daňové integrace může existovat bezprostřední souvislost mezi daňovým zvýhodněním přiznaným společností zahrnutým do integrované daňové skupiny a daňovým znevýhodněním, které vyplývá z takové neutralizace vnitřních operací dané skupiny. Ve věci, která vedla k vydání uvedeného rozsudku, bylo okamžité zohlednění ztrát, které vznikly dceřiné společnosti, její mateřskou společností, kompenzováno okolností, že v rámci integrované daňové skupiny se nepřihlíželo k existenci podílu mateřské společnosti v její dceřiné společnosti, což mateřské společnosti znemožnilo vytvořit rezervy pro snížení hodnoty jejího podílu v dceřiné společnosti, která hospodařila se ztrátou (viz rozsudek Papillon, C-418/07, EU:C:2008:659, bod 48, a SCA Group Holding další, C-39/13 až C-41/13, EU:C:2014:1758, body 34 a 35).

34 Na rozdíl od věci, ve které byl vydán rozsudek Papillon (C-418/07, EU:C:2008:659), však nebylo možné identifikovat žádnou bezprostřední souvislost mezi daňovým zvýhodněním dotčeným ve věci v povodním řízení a daňovým znevýhodněním, které vyplývá z neutralizace vnitřních operací skupiny, ve smyslu judikatury citované v bodě 31 tohoto rozsudku.

35 I když neutralizace opětovného zahrnutí podílu výdajů a nákladů vyplývá z postavení skupiny tvořené mateřskou společností a jejími dceřinými společnostmi naroveť jedinému podniku s více provozovny, jak tvrdí francouzská vláda, nezpůsobuje tato neutralizace žádné daňové znevýhodnění mateřské společnosti stojící v řele integrované daňové skupiny, nýbrž jí naopak poskytuje daňové zvýhodnění dotčené ve věci v povodním řízení, jak vyplývá z bodů 17 až 19 tohoto rozsudku.

36 Argument vycházející z nezbytnosti zachovat soudržnost daňového systému dotčeného ve věci v povodním řízení tudíž nelze přijmout.

37 Francouzská a německá vláda nakonec rovněž tvrdí, že daňové zvýhodnění dotčené ve věci v povodním řízení je slučitelné s čl. 4 odst. 2 směrnice 90/435, podle něhož si členské státy ponechávají možnost stanovit, že náklady vztahující se k držbě podílu mateřské společnosti na dceřiné společnosti nelze odečíst od zdanitelných příjmů mateřské společnosti. Článek 216 CGI podle nich provádí tuto možnost.

38 Ani takovou argumentaci nelze přijmout.

39 Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že možnosti ponechané členským státům v čl. 4 odst. 2 směrnice 90/435 lze využít pouze při dodržení základních ustanovení Smlouvy, v projednávané věci čl. 49 SFEU (viz rozsudky Bosal, C-168/01, EU:C:2003:479, bod 26; Keller Holding, C-471/04, EU:C:2006:143, bod 45, jakož i Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, EU:C:2006:774, bod 46).

40 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že na položenou otázku je třeba odpovědět tak, že čl. 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu týkající se režimu daňové integrace, která mateřské společnosti skupiny společností umožňuje, aby neutralizovala opětovné zahrnutí podílu výdajů a nákladů stanoveného pevnou paušální sazbou 5 % z čisté částky u dividend, které mateřská společnost obdržela od rezidentních společností,

ktelé jsou součástí integrace, zatímco uvedená právní úprava jí takovou neutralizaci odpírání ohledně těchto dividend, které jí vyplácejí její dceřiné společnosti se sídlem v jiném členském státě a které by objektivně přicházely v úvahu pro volbu zdanění skupiny společností, pokud by byly rezidenty.

K nákladům řízení

41 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu týkající se režimu daňové integrace, která mateřské společnosti skupiny společností umožňuje, aby neutralizovala opatřivé zahrnutí podílu výdajů a nákladů stanoveného pevnou paušální sazbou 5 % z určité částky u dividend, které mateřská společnost obdržela od rezidentních společností, které jsou součástí integrace, zatímco uvedená právní úprava jí takovou neutralizaci odpírání ohledně těchto dividend, které jí vyplácejí její dceřiné společnosti se sídlem v jiném členském státě a které by objektivně přicházely v úvahu pro volbu zdanění skupiny společností, pokud by byly rezidenty.

Podpisy.

* Jednací jazyk: francouzština.